S. M. Slavica Buljan, FDC

Danica Širola – Djevojka sveta života i blažene smrti

Impresum

s. M. Slavica Buljan, FDC
Danica Širola –
Djevojka sveta života i blažene smrti

S dopuštenjem redovničkih poglavara tiska:
s. M. Slavica Buljan, FDC

Lektura: prof. don Ilija Drmić

ISBN 978-953-97486-8-3

S. M. Slavica Buljan, FDC

Danica Širola

Djevojka sveta života i blažene smrti

Karlovac 1900. – Zagreb 1926.

Zagreb, 2020.

Danica Širola, slikana 1920.

Uvod

Nakon izdanja knjige *Miomiris Božje ljubavi* Danica Širola (1900.-1926.), Zagreb, 2017., te nakon tiskanih sličica s kratkim informativnim tekstom i molitvom, osjetila se potreba za jednim "džepnim" izdanjem Daničine biografije. Zato napisah ovu knjižicu koja će biti dostupna mnogima. Neophodno će biti tiskati Daničine dnevnike i pisma, pjesme, te autobiografiju koju je napisala na savjet svoga duhovnika.

Isus nas poziva na svetost. To je Božji cilj za nas. Mnogo se govori o ljubavi i inim stvarima, a malo o svetosti. Kao da nam je svetost nedostižna. Kao da je ona rezervirana samo za neke. Svi smo pozvani na svetost! Baš svi! Danica je nastojala odgovoriti na taj Božji poziv.

Bogu je sve moguće, ako je njegova sveta volja otvorit će se postupak za proglašenje blaženom ove uzorne djevojke. Tko bude želio detaljnije o Danici znati, negoli ova knjižica donosi, morat će posegnuti za knjigom *Miomiris Božje ljubavi*.

Naše je moliti i raditi i promicati glas svetosti djevojke Danice Širola. A Božje je što će učiniti. Zato, molimo i radimo, a Bogu prepustimo sve drugo. Neka sve bude na veću slavu Božju!

Na Duhove, 31. svibnja 2020.

s. M. Slavica Buljan, FDC

Ljubav je pobijedila

Stjepan Širola i Ćirila Wyronbaul susreli su se u Karlovcu, upoznali i zavoljeli. Širole bijahu podrijetlom iz Kastva kod Rijeke. Stjepan je rođen u Zagrebu a Ćirila u Karlovcu. Ćirila je bila plemićkog podrijetla, a Stjepan "običan" građanin. Ćirilini roditelji i rodbina protivljahu se njihovim zarukama i vjenčanju. Samo župnik bijaše uza zaručnike. I pobijediše mladenci i župnik, pobijedila je ljubav. Stjepan i Ćirila vjenčali su se u Karlovcu 3. rujna 1888. godine. Dana 18. travnja 1900. primili su u naručaj svoju malu djevojčicu. Na krštenju su joj nadjenuli ime Danica Vilma Franciska. Krstio ju je kapelan Stjepan Topljak.

Ćirila Širola
(1866. – 1950.)

Stjepan Širola
(1861. – 1926.)

Braća i sestre Širola

Dr. Božidar Širola
(1889. – 1956.)

Mladen Širola
(1893. – 1967.)

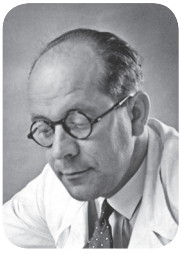

Ing. Branko Širola
(1897. – 1966.)

Zorka Širola
(1901. – 1920.)

Marijana Širola
(1903. – 1976.)

Zlata Širola
(1904. – 1951.)

Ruža Širola
(1908. – 1967.)

Mira Širola
(1910. – 1964.)

Kumovi bijahu Franjo Svetić i njegova supruga Vilma. Danica je bila četvrto dijete svojih roditelja. Stjepanova učiteljska plaća uzdržavala je obitelj. Ćirila je bila kućanica. Kad je Danica imala dvije godine, obitelj se preselila u Zagreb gdje je Stjepan dobio posao. Danica je imala tri brata i pet sestara. Imena su im: Božidar, Mladen, Branko, Zorka, Marijana, Zlata, Ruža i Mira. Otac bijaše podosta strog. Želio je da mu djeca budu ugledna i obrazovana. Majka je učila djecu moliti se Bogu i raditi, a za pomoć u domaćinstvu imali su služavku Katuru.

Školski dani i godine

God. 1907. roditelji su Danicu upisali u Donjogradsku školu u Zagrebu. Danica je željela u samostansku školu, ali se nije usudila roditeljima reći svoju želju. U školu je pošla s velikim veseljem. Nije se nadala da će u školi biti križića i križeva.

Poslije nastave obično se navraćala u crkvu sestara Milosrdnica u Frankopanskoj da se pomoli. Rado je molila pred svetohraništem. Vrlo brzo je osjetila da joj je Isus prvi i pravi prijatelj. Jednom ju je našao neki svećenik kako moli, preporučio se u njezine molitve i dao joj sličicu. Rekao joj je: "Uzmi ovu sličicu za uspomenu, pa se više puta i za mene pomoli Isusu", piše Danica u Autobiografiji.

U prvom razredu promijenjena je učiteljica. Nova učiteljica je bila tvrda i opora prema Danici. Nerijetko joj je dala pljusku bez razloga. Pred drugima je Danicu hvalila, a u biti ju je često progonila. Jednom je Danicu ostavila u zatvoru i zaboravila na nju. Danica piše: "Došla je gospodična, pa kad vidi mene onako zaplakanu, od udaraca i plača otečenu, razljuti se nanovo, pa me opet udari nekoliko puta po obrazima, govoreći mi da ne smijem plakati. I nisam više plakala."

Prva sveta Pričest

Danica se sjeća: "Bio je to veliki dan za mene. (1908). Ponovila sam Isusu sva moja obećanja i sve moje želje. Isus je bio u srcu mojemu. Od dana moje prve sv. Pričesti nije, mislim, prošla ni jedna nedjelja, a ni blagdan, da nije Isus došao u moje srce. A činila sam to zato jer sam si utvarala da mi je Isus to sam rekao da On želi da Ga često primam. Nije mi nikada nitko govorio o čestom primanju sv. Pričesti, niti je tko znao da ja tako često polazim k svetoj Pričesti. Ja sam išla jer sam bila uvjerena da Isus to želi", zapisala je Danica u svojoj Autobiografiji.

Kada je Danica primila svetu krizmu, ne znamo točno, ali možemo pretpostaviti oko 1908. god. Danica to nije zapisala.

God. 1911. na Svijećnicu, Danica je ušla u crkvu sv. Vinka. Sestre milosrdnice su polagale zavjete. Danica je to sve promatrala iz jednog ugla. Tada je i sama poželjela postati redovnica, časna sestra. O svojoj želji nikome ništa nije govorila. Molila se i šutjela. I dalje se svaki dan poslije nastave navraćala u crkvu sv. Vinka Paulskog da se pomoli i kaže Isusu što se taj dan dogodilo.

Danica je bila vrlo nadarena i marljiva. U školi je prolazila s odlikom. I kad bi izostala iz škole, brzo bi to nadoknadila marljivim učenjem. Upi-

sala je Višu djevojačku školu. I dalje marljiva s pohvalama. Suučenice su je voljele, ali malo su osjećale da je, po njihovu mišljenju, Danica malo čudna. Nisu mogle razumjeti što ona toliko radi u crkvi. U četvrtom razredu primljena je u Marijinu kongregaciju. Djevojke su je željele za nadstojnicu. Tako je i bilo, iako je Danica mislila da ima vrijednih i boljih djevojaka od nje.

Kada se majka razboljela, Danica je danonoćno dvorila majku. Tu se malo umorila pa je bila malaksala. No, svi to nisu primijetili.

Zorka i Danica Širola, 1908.

Isusova - i samo Isusova

Danica Širola u dobi od 12 godina

Danica se razboljela. Neki mladi farmaceut stanovao je u kući. Roditelji su ga zamolili da donosi lijekove za Danicu. Ona nije primijetila da ju on prati, da je "bacio oko" na nju. Kad je otišao u vojnu, počeo joj je pisati, vrlo često. Danica se uznemirila i zamolila majku da mu napiše da ne šalje pisma na nju. I prestao je. Najteže joj je bilo što se govorkalo da on nju voli. Ona piše: "Ja sam Isusu obećala već davno, ne samo obećala već poklonila svoje srce i dušu svoju. Da, cijelu sebe poklonila sam Spasitelju, a sada ovakvi govori." Ali i to je prošlo. Danica je znala da ona samo Isusu pripada čije će ime bezbroj puta napisati u svome dnevniku.

Završivši Višu školu, pošla je u preparandiju kod časnih sestara. Sad joj je srce bilo na mjestu. Zbog toga bijaše veoma sretana. Svaki dan je rano ujutro išla na svetu Misu i svetu Pričest. No, pojavio se križ bolesti. Počela je bacati krv. U trećem razredu posve je sustala. Poveli su je liječniku. Liječnik je tražio prekid škole "ili ju zakopajte za par mjeseci". Roditelji su je poslali u Primorje,

što joj je pomoglo. Izostalu nastavu brzo je nadoknadila svojim marljivim učenjem.

Vodila je duhovni život. Sveta ispovijed i Pričest. Razgovori s ispovjednikom. Bili su to isusovci: p. Josip Vrbanek, p. Bruno Foretić i p. Karlo Leopold. Molila se i čitala knjige o Presvetoj Euharistiji.

Završila je preparandiju. Ispit zrelosti položila je odličnim.

"Stupaš u život..."

Kao mlada učiteljica 1919. god. prvo je bila namještena kao hospitantica u Borongajskoj školi, gdje joj je otac Stjepan bio ravnatelj, a zatim u Djevojačkoj pučkoj školi na Kaptolu. Brzo se snašla i dobro je obavljala svoj poziv. Istina, ona je mislila da će poslije mature odmah u samostan uršulinkama u Varaždinu, ali to se nije dogodilo. Roditelji i braća bijahu protiv toga. Otac je rekao: "Dok sam ja živ, Danica neće u samostan!"

Danica je napisala: "Volim put kad je trnovit, volim kad osjećam oštre ubode trnova, jer se tada osjećam sigurnija i Bogu bliža."

Zavjet djevičanstva

U svojoj dvadesetoj godini na blagdan Tijelova položila je doživotno zavjet djevičanstva. To je bilo neopozivo. Njezino srce uvijek je pripadalo Isusu, ona će za njega živjeti. Napisala je 3. lipnja 1920. u Autobiografiji: "Isuse, Tebe imam i više ništa ne tražim. Tebe imam, sve imam. Tko je bogatiji i sretniji od mene? Ta Isus je postao danas zauvijek zaručnikom duše moje. Isuse, ništa nema u mene više moje, sve je Tvoje, a Ti radi sa mnom kao sa svojinom svojom, kako je Tvoja sveta volja. Isuse, čuvaj što je Tvoje."

Učiteljica u Krašiću

Ubrzo je nastupila u službu učiteljice u Krašiću. Dekret joj je potpisan 16. studenog 1920. god. Svi su je odmah zapazili. Niska, ali skromna i otmjena. Posebno su zapazili da ona svaki dan ide na Misu i svetu Pričest. Na Misu i Pričest je išao i jedan mladić. Neki misle da je to bio Alojzije Stepinac. Nije isključeno. Župnik Stjepan Huzek zamolio ju je da u svome razredu ima vjeronauk. Prihvatila je. Povjerio joj je i

djecu da ih pripremi za prvu svetu Pričest. I to je prihvatila. Danica je bila nježna i apostolska duša. Ubrzo je počela naručivati *Glasnik Presvetog Srca Isusova* i molitvenik *Srce Isusovo spasenje naše*. Ljudi su to rado primali i čitali. Kao štovateljica Srca Isusova, bila je promicateljica i vjesnica presvete Euharistije. Svi su zapazili da "mlada gospodična" živi drugačijim životom. I na pošti su to znali.

Svojom učiteljskom plaćom plaćala je stanarinu i hranu, pomagala je svoju obitelj i brata Branka koji je studirao u Pragu. Ostatak novca štedjela je za svoju otpremninu u samostan. Budući da nije mogla podmiriti sve što je samostan tražio, molila je sestre da joj oproste miraz. To su sestre unaprijed i učinile. Danica je uvijek bila skromna, čedna u odijevanju i češljanju i u tome je svjedočila svima svojim primjerom. Njezine školske kolegice išle su na Plitvice. Danica nije, jer je štedjela novac za odlazak u samostan. Kada je točno otišla iz Krašića, ne znamo, kao što ne znamo kada je radila u Svetoj Jeleni. Službu u Crikvenici nastupila je 1. rujna 1924. godine.

Želi biti sveta

Danica je željela živjeti sveto. Čeznula je za svetošću. Vježbala se u krepostima, borila se s napastima, molila se i svaki je dan meditirala. Pazila je na čistoću srca i svoje savjesti, čuvala je sabranost i živjela je u prisutnosti Božjoj. Ona želi rasti u ljubavi Isusovoj. Ona je primjer kako se trpe mali trnčići, kako se odbijaju prsti od kamenje ali i to kako se uspinje k Bogu više.

Danica se bori s molitvom. Ne zna kako dobro moliti. U svome trudu kao da ne uspijeva. Pa veli: "Veliku, veliku nemoć svoju osjećam pa se neprestanim molitvama utječem Bogu. Dobri me Bog, znam, neće nikada ostaviti. Tek mi često uznemiruje dušu pomisao da ne znam moliti, da ne molim dobro. Kako zna biti teško više puta. A ipak, te teškoće samo radost unose u dušu i na taj način malo da mogu trpjeti za Gospodina. Molim neprestano, molim Boga da me nauči moliti, dobrom molitvom znam, izmolit ću si pomoć, blagoslov Božji. Dobri će Bog sigurno uslišati molbu ovu moju."

"Dok sam ja živ, Danica neće u samostan!"

Otac je želio da Danica čeka još dvije godine što se tiče samostana. Želio je da upiše Višu pedagošku školu, te da ide sestrama milosrdnicama u Zagrebu a ne uršulinkama. Danica je prihvatila školu koja će trajati dvije godine. Teško joj je što samostan odgađa. Prihvaća volju svoga oca. Otac je mislio da će je za dvije godine ostaviti ta misao, te da neće više pomišljati na samostan. Danica sluša predavanja, polaže ispite ali stalno misli kako će ipak ostvariti svoju želju. Teško joj je pomisliti da još dvije godine ostaje u svijetu. Plakala je zbog toga što je otac rekao sinu Božidaru: "Dok sam ja živ, Danica neće u samostan!" I majka je plakala i odvraćala Danicu. Nitko nije shvaćao što je to duhovno zvanje. Danicu je sve to boljelo, ali je podnosila. Svaki dan se prikazuje Bogu za spasenje duša, živi kao redovnica u svijetu. Ona 3. prosinca 1921. piše: "Isuse, rađe, rađe tisuću puta na najgroznji način umrijeti, rađe podnijeti sve paklene muke, nego Tebe jednim ma i najmanjim grijehom uvrijediti. Isuse!" A 7. siječnja 1922. piše: "Hoću, hoću da se popravim, hoću da živim sveto. Da na taj način barem malo Tebi uzvratim ljubavi Tvoje. Hoću da živim sveto. Isuse, jer Ti to želiš." Ova djevojka svetački razmišlja.

Za nju postoji samo Isus i njegova ljubav. Želi živjeti sveto. Zar to nije poziv na koji je Isus poziva!? I piše: "Našla sam onoga za kim čezne srce moje, imam ga i zaručnikom duše svoje smijem ga nazivati. O radosti sveta i nepomućena. Zaista svijet ovaj ove radosti ne može dati jer je niti razumije niti je shvatiti može", piše u Dnevniku.

Koliko je Isusa ljubila svjedoči ova njezina refleksija:

"Volim majku - al' Isusa više,
Volim oca- al' Isusa više,
Volim seje - al' Isusa više,
Volim braću - al' Isusa više,
Sve ja volim.
Sve ja volim.
Al' Isusa od svih više!"

Danica nije svjesna težine svoje bolesti. Ona želi što prije položiti ispite i poći u samostan. Ne sluti da će joj oštećeno zdravlje biti zaprjeka za ulazak u samostan.

Putovanja

Danica je relativno mnogo putovala. Hodočastila je u Rim, bila je u Pragu i Beču. Putovala je u Beograd. Na ekskurziji posjetila je Knin, Šibenik, Split, Makarsku, Omiš, Metković, Mostar, Sarajevo i Vareš. Bila je u Herceg-Novom, kao i u nekim manjim mjestima. Otac Stjepan je volio njezina putovanja. Govorio je da što više vidi, da će više i znati. Gdje god se nalazila na putu, nastojala je pronaći crkvu, pokloniti se i ako je moguće prisutstvovati na svetoj Misi. U Sarajevu je posjetila nadbiskupa dr. Ivana Šarića. U svojoj poniznosti i skromnosti ustručavala se doći pred toga crkvenog dostojanstvenika, pisca i pjesnika. Nadbiskup ju je srdačno primio, razgovarao s njom, čak je produljio razgovor s njom. Slutio je da bi Danica mogla poći u samostan, pa joj je predložio ime sestra Spes, što znači nada. Nadbiskup je osjetio njezinu posebnost, ljepotu njezine duše. Danica je kleknula i on ju je blagoslovio. Nadbiskup je poželio da mu se javi pismom. Ona je obećala. Izmijenili su nekoliko pisama.

Crkve u kojima se Danica molila

Crkva svetog Vinka, Zagreb

Bazilika Srca Isusova, Zagreb

Župna crkva Presvetog Trojstva u Krašiću

Dopisivanje

Danica je iz Krašića pisala isusovcima, posebno o. Josipu Vrbaneku, koji je tada bio urednik Glasnika Presvetog Srca Isusova. Piše i o. Karlu Leopoldu. Od patra Vrbaneka moli Glasnike i molitvenike koje je promicala u Krašiću. Širi katolički tisak. Šalje i svoje pjesme da se objave u Glasniku. Dopisivala se i s prijateljicom Danicom Kaurić. Također se dopisuje i s Katarinom Dušić. Katarina je radila u policiji za maloljetne delikvente, a imala je dva brata svećenika i ona se spremala u samostan. Kasnije će otići u Družbu Kćeri Božje ljubavi u Sarajevo.[1]

Sestre uršulinke pišu Danici

Danica se dopisivala sa sestrama uršulinkama u Varaždinu. Ozbiljno se spremala u samostan. Sačuvano je devet pisama sestara uršulinki Danici. Nažalost, danas ne znamo gdje su Dani-

[1] Katarina Dušić je, nakon Daničine smrti, prikupila sve Daničine dnevnike, autobiografiju i pisma, te predala ih isusovcima u Zagrebu. Nešto je zadržala za sebe, ali je i to kasnije predala p. Josipu Antoloviću, Dl. u Zagrebu.

čina pisama uršulinkama. Imamo samo prijepise. Izvorna pisma zasad su izgubljena. Sestre uršulinke, kada joj pišu, oslovljavaju je: "Draga naša Danice." Po tome kao da su se nadale da će Danica biti njihova članica. Danici se preporučuju u molitve. Po njoj pozdravljaju druge djevojke koje se spremaju u samostan. Sestra Pia Lončar moli Danicu da joj pošalje "Mrazove sestrice" od njezina brata Božidara, muzikologa. Sestre joj savjetuju da pazi na zdravlje i da se što prije oporavi. Ona obećava ćeliju Danici u samostanu, možda "onu na drugom katu". Sestre uršulinke počinju Danicu zvati svojom. Kada joj čestitaju imendan pišu: "Ako Bog da slavit ćemo ga do godine u kandidaturi." Sestra Margarita kaže: "Ne, drago dijete, mi Vas uvijek smatramo za svoju milu kandidatkinju i ufamo se u dobrog Isusa da će Vam dati toliko zdravlja i snage da uzmognete vršiti dužnosti jedne sestre uršulinke. Uzdajte se u Isusa i Njegovu Presvetu Majku Mariju!"

One je bodre i daju joj nadu da će biti njihova članica. No, zdravlje njihove "kandidatkinje" bilo je teško narušeno. Mole za Danicu koja je već više puta bila na bolesničkoj postelji. I Danica očekuje da će ozdraviti ali sve prepušta Božjoj volji. Unatoč svemu, u njoj je velika želja da postane redovnicom, nigdje drugdje nego u Varaždinu u samostanu sestara uršulinki.

Daničina pisma redovnicama uršulinkama

Sačuvano je devet pisama. Ova nam pisma otkrivaju kako se Danica obraća sestrama u samostan u koji želi stupiti. I služiti Bogu po svetim zavjetima. Danici su velika zapreka rodbina koja je nagovara da se uda. Rodbina je uvjerava da odlaskom u samostan bježi od života i životne borbe.

Piše: "Isus zove, rekao je moj ispovjednik. Dolazim pred Vas s velikom molbom. Dolazim pismeno jer mi služba ne dopušta da se sada otputim u Varaždin. Učinit ću to čim nastupe praznici (…). Odgovorite mi, molim vas, možete li me primiti u Vaš samostan. Hoću sada da sve uredim (…). Dajte, nađite mjesta i primite me. Dobri će Vam Bog naplatiti djelo ovo." "Isus me voli, znam. Ali kako malo uzvraćam Njemu ljubav. A Isus me ipak toliko voli. Ta svakoga dana susreću me novi dokazi ljubavi Njegove. (…)." Danica kazuje da ne može donijeti sve što samostan traži, a ni svotu novaca koja treba. I piše: "Ako me ne možete primiti u samostan jer ne mogu donijeti što je potrebno, uzmite me za služavku. Odgovorite mi, molim Vas, mogu li sigurno računati da ćete me uzeti - makar i za služavku." Danica i dalje ostaje u neizvjesnosti, zato piše: "O, dajte, za ljubav Isusa Krista saslušajte

molbu moju, nemojte me odbaciti. Molim, postupajte sa mnom kao da već potpuno pripadam Vama. Savjetujte, tražite, zapovijedajte, ja ću rado, o kako ću rado vršiti sve u duhu svete poslušnost. Ta ja ionako već posve pripadam Vama, a i duhom svojim neprestano sam uz Vas." Teško bolesna piše: "O koliko baš u ove dane mislim na samostan. Zaista, od srca si želim još jednom prije smrti doći makar samo na čas u Vaš samostan. Tek ovu želju svoju kao i sve ostalo predajem u ruke Božje... Samo ono može biti moja prava želja... samo ono što je volja Božja."

Iz Daničinih dnevnika

Na savjet svoga ispovjednika napisala je autobiografiju od svoga djetinjstva pa do svoje dvadesete godine. Otada je pisala dnevnik koji je pravi biser njezine duše. Iz dnevnika odsijeva njezina težnja za svetošću. S tih stranica zrcali se njezina ljubav prema Isusu. Nitko to nije mogao razumjeti, samo onaj koji ju je stvorio - Bog. Njezino pero klizi puno ljubavi i oduševljenja za Isusa. U svome dnevniku je nebrojeno puta izrekla sveto ime - Isus. Samo će to jednom neki kompjutor izbrojiti, kad se budu pisma i dnevnici prepisivali i tiskali. Evo nekoliko isječaka.

"**Ti vidiš** radost duše moje - radost veliku, radost koju svijet ne može dati i koju ne razumije. Radujem se jer si Ti, Bože moj, neizrecivo dobar jer si sama dobrota i milosrđe jer si Ti ljubav, jer me ljubiš jako, jako ljubiš i jer dopuštaš da Te i ja, stvor Tvoj nevrijedni, da, najnevredniji dopuštaš da Te i ja ljubim - štoviše da Te jako, jako ljubim."

"**O, kad bi ljudi** živjeli tako kao da im je svaki dan - dan posljednji, zar bi se onda trebali plašiti vječnosti? Bože moj! Kako ja volim ovako navečer da se pred Tobom bacim na koljena - a u duhu da prislonim glavu na Presveto Srce Tvoje pa Ti onda šapnem riječi hvale za dan netom minuli."

"**Moj Isuse**! Ja sam slaba i malena. Sama ne mogu ništa, ali s Tobom sve mogu... Daj učini u dobroti svojoj - povedi dušu moju na stepenicu savršenog izvršavanja volje Tvoje svete. Ljubiti i vršiti volju Božju! Moj Isuse, moj Isuse, povedi me Ti na taj stepen svetosti. Ti to možeš. I ti, Marijo, nebeska Majko moja, vodi me, vodi me k Isusu, učini da postanem sveta…!"

"**Isuse moj**, Isuse moj, ja Te ljubim, ljubit bi Te htjela više, još više. Moj Isuse, htjela bih Te ljubiti najviše od sviju."

Danica svjedoči da njezino malo srce izgara u ljubavi Božjoj. Ona ćuti svetost te ljubavi i toga svetog ognja. Malena, i neznatna, tone u milosrđu Božjem. Zar može više i zamisliti, moliti i osjećati? Njezina duša i srce osjećaju svetost Božju. Ona se nadiše na Božjoj svetosti.

"**Sve molitve** i sve žrtve i sva dobra djela
što ih vrše dobre duše širom svijeta cijela.
Prikazujem Tebi, Bože, ja u bijedi svojoj
Ko naknadu za uvrede veličini Tvojoj!"

"**Ti si predobar**, moj Isuse. Ti znaš da je Danica malena, slaba i bolesna. Ti me štediš. Velikog križa, za kojim žudim, ne daješ mi jer znaš slabost moju. Daješ mi samo križiće male, sve jedan za drugim, a ja ih volim jako, to su meni neizmjerno dragocjeni darovi Tvoji..."

Danica je došla iz sanatorija Topolšica. Sva je predana Bogu. Ona svoje križeve naziva "križićima" i kao takve ih prima iz Božje ruke, stavljajući ih u sjenu Kristova križa. Bolest ju je iscrpla. S vremena na vrijeme: sad je kod kuće, sad je opet u lječilištima. Trpi tu "šetnju" s kreveta na krevet i sve prikazuje Isusu. Ona trpi Isusu za ljubav i sve prikazuje za spasenje duša.

Oltarić

Danica je u svojoj sobi imala oltarić s kipom Srca Isusova. Pred kipom je uvijek gorjela uljanica i mirisala kitica cvijeća. Pred tim oltarićem Danica je često klečala i molila, izlijevala svoje boli, bolest i teškoće koje je pred drugima skrivala. Samo je Srce Isusovo smjelo sve znati, jer je za to Srce živjela, trpjela i umirala. Svoj dnevnik je pisala u svojoj sobici, zaboravljajući na buku s ulice. Pisala je na krevetu sitnim, lijepim ženskim, učiteljskim rukopisom. Ostavila nam je neizmjerno blago koje se čuva preko 90 godina. To blago je sada nama na poticaj i pobudu na dobro, na savršenost, na svetost.

Iz sanatorija u sanatorij

Bolest je napredovala, ležala je u raznim sanatorijima. Križ je bio sve teži i teži. No, Danica to naziva križićima. Mjesecima je na krevetu, ona djevojka, puna želje za radom, želje da bude korisna sebi i drugima. Pisma su joj bila sve. Rado je pisala i veselila se pismima. Primala je pisma od oca i braće, te prijateljica. Oca uvi-

jek oslovljava s "Tatice". I čitala je podosta kada bi joj bilo bolje. A bilo je tako teških dana, kada zbog bacanja krvi, nije smjela samu sebe ni počešljati. Ipak, Danica je bila uvijek vesela i zadovoljna. Primala je sve kao Božju volju. I prikazivala Bogu! I svome Isusu!

Najteži križ

Kad se Danica prilično oporavila, u suglasnosti sa svojima, pošla je u Varaždin u samostan. Bilo je to 1922. god. Tko ju je pratio, ne znamo. Časna majka ju je primila. Dugo je s njom razgovarala. Danica se morala podvrgnuti liječničkom pregledu. Kad ju je liječnik pregledao, rekao je poglavarici: "Neka ova gospojica što prije ide iz samostana. Ona boluje od tuberkuloze." Danici je bilo jasno: Gotovo je sa samostanom. Išla je samostanskim hodnikom, dok je mala svjetiljka obasjavala hodnik. Ona kaže: "Noge su mi klecale i drhtale." Nije ni čudo! Časna majka je s njom još dugo razgovarala. Danica je pošla kući. Našla se na raskrižju života, pred zidom. Samostan je ne prima, udat se ne želi. Svi oni koji su joj branili poći u samostan, sada su je nagovarali da se uda. Odlučno je udaju odbila, jer se posvetila djevičanstvu. Odlučila je prihvatiti Božju volju.

Živjet će kao redovnica u svijetu. Nosit će križ bolesti, sve do Božje volje. Još će živjeti samo četiri godine. U naručje će je uzeti onaj koji je neizmjerno ljubi, Isus. Isus će je izbrusiti bolešću kao što se brusi dijamant. I bit će lijepa i sveta.

I otac Stjepan primjećuje da njegovoj kćeri nema pomoći. Primjećuje to s očinskom boli, neutješno. Danica je sve okrenula na šalu. Otac se nakratko smirio.

Ako ne može ona, neka ide Krísta

Krísta,[2] koja je bila njezina prijateljica, spremala se u samostan, ali nije imala dovoljno novčanih sredstava za otpremninu. Odlučila je još raditi da bi zaradila i uštedjela. Kada je to kazala Danici, Danica je rekla: "Kad Bog zove, nemoj odgađati." Danica se zamislila, otišla je u banku i izvadila nekoliko tisuća kruna. Dala je Krísti za samostan. Kad ne može ona, neka ide Krísta. Krísta je ostala ugodno iznenađena Daničinom plemenitošću.

[2] Uz najbolju volju nismo mogli pronaći Krístino prezime (radi boljega razumijevanja stavljen je dugouzlazni naglasak na i). Ne znamo u koji je samostan otišla i je li ustrajala.

Danica hoda sa štapom

Kad god je mogla, Danica je prisustvovala na svetoj Misi i pričestila se. Nekad je to bilo vrlo teško. Trebala je pomoć drugih. Često bi to bio brat Branko. Na blagdan Srca Isusova išla je u procesiji sa štapom. Nije se ustručavala. Ta Isus je važniji, i zbog njega nema neugodnosti. Osim toga, posjećivala je bolesnice. Iako je i sama trebala pomoći, našla je vremena i ljubavi za druge koje su dijelile sudbinu s njom. Tako je jednoj umirućoj rođakinji zaklopila oči i rekla: "Smirila se." Danica je živjela kod roditelja, osim kad je bila radila u Krašiću, Svetoj Jeleni i u Crikvenici.

"Moj Isuse, hvala!"

Sve je slabija. Česte su njezine riječi: "Moj Isuse, hvala!" Ona zahvaljuje, za sve zahvaljuje, za radosti, za boli, za molitve, milosti, Pričest, ljubav, križeve i križiće. Dnevnik kazuje tko je Danica, kao i ostali spisi s kojima se susrećemo. Danici ostaje još samo trinaest mjeseci života. Prestaje pisati. Sva je predana. U potpunoj predanosti i sagorijevanju u ljubavi Božjoj. Neće

nam biti zapisan njezin posljednji dan života. Znamo jedino da je uvijek bila pripravna na sve pa i na smrt. Za nju je smrt bila događaj Božje ljubavi. Dobitak. I ta ljubav bit će njezino izlječenje. Ona je bila svjesna da će u nebu uživati veliku ljubav Božju, da će počivati na Srcu Isusovu, Srcu Zaručnika duše svoje. I zato kliče: "Moj Isuse, hvala!"

Pjesnikinja

Danicu Širola, kao iznimnu osobu ne samo na duhovnom području, nego i na prostorima književnosti, kulture, pa i mistike, prepoznali su još za njezina života urednici velike spomenice "Znameniti i zaslužni Hrvati 925.-1925.", koja je objavljena prigodom proslave tisućite obljetnice Hrvatskog Kraljevstva 1925. god. Tako su uz njezina oca Stjepana i brata Božidara urednici i njoj posvetili biografski članak na str. 254. ove vrijedne i važne publikacije za hrvatsku povijest i kulturu. Danica je pisala poeziju, pjesme duhovnog karaktera. Objavljivala ih je u Glasniku Presvetoga Srca Isusova i u drugim časopisima. Njezine pjesme su nježne, pune umilnog osjećaja. One su najvećim dijelom napisane Isusu i Mariji.

O Isuse

O Isuse, sve Tvoje
Mojoj duši sva je nada
U sve dane, na čas smrti,
U vječnosti, a i sada![3]

O Majko divna

O Majko divna, nebeski sjaju,
Najljepši cvijete u divnom raju,
Anđela čete slavom Te ore
I pjesmom pune nebeske dvore.
"O Majko divna," čuju se glasi
"Utješi bijedne, nevoljne *spasi*."[4]

Poklon ljubavi

Mjerit ljubav Božju, tko li smije?
Mjerit, ljubav, kojoj mjere nije!
Nit joj more ponire dubinu,
Nit joj gore dopiru visinu;
Nit zvjezdice s neizmjernih kraja
Te ljubavi ne dostižu sjaja;
Nit se sunca žarke zrake mogu
Mjerit žarom Ljubavi u Bogu.

---

[3] Danica Širola, "O Isuse", u: Glasnik Presvetoga Srca Isusova, 1/1922., str. 1

[4] Danica Širola, "O Majko divna", u: Glasnik Presvetoga Srca Isusova, 6/1922., str. 96.

A tu ljubav Bog nam cijelu daje,
Neizmjernu s milosti što sjaje,
Ljubav cijelu daje sebe Boga…
I za spas naš daje Sina Svoga…
Ljubav - Sin nas svojim tijelom hrani,
da na zemlji dušu nam obrani.
Neprestance boravi među nama,
Kako Ljubav izmudri mu sama.
Pohrlimo i hvalu mu dajmo,
Pred svetištem Ljubavi pjevajmo!...[5]

Molbe Isusu

O Isuse, daj da srce moje
Bude uvijek, uvijek samo Tvoje.

O Isuse, kad će vrijeme doći
Kad Te ljubit zaista ću moći?

O Isuse, duše j' moja želja
Ljubit Tebe za života cijela.[6]

[5] Danica Širola, "Poklon ljubavi", u: Glasnik Presvetoga Srca Isusova, 7/1923., str. 186.
[6] Danica Širola, "Molbe Isusu", u: Kalendar Srca Isusova i Marijina, 1922., str. 134.

Smrt i pokop Danice Širola na Mirogoju

"Na dan 2. rujna 1926., u 10 sati u noći umrla je na glasu svetosti Danica Širola. Rodila se u Karlovcu 18. travnja 1900. na Veliki Petak kao četvrto dijete, a najstarija kćerka uglednog učitelja Stjepana Širole i Ćirile r. Wiroubal. Kad je otac premješten, preseliše se svi u Zagreb i tu je Danica završila sve svoje škole. Poslije ispita zrelosti bila je namjesna učiteljica u zagrebačkoj školi na Kaptolu, učiteljica u Krašiću i Svetoj Jeleni. Kad je potom završila Višu pedagošku školu u Zagrebu, bila je učiteljica gradske škole u Crikvenici. Već kao učiteljska pripravnica pretrpjela je vrlo jaku španjolsku influencu, kojoj je dugo osjećala posljedice, a onda teško trpjela od upale živca, napokon je dobila sušicu koja ju je srušila u grob. Umrla je uoči prvoga petka u mjesecu.

To je strelimični pregled u povijest jednog divnog života, koji je malo tko poznavao. Uminuo je taj život za nas kao zvijezda, što je naglo ostavila svoje mjesto i željno poletjela u Srce Isusovo, za kojim je tako čeznula. Već kao dijete bila je Danica vrlo mila, poslušna i krotka, i nije se tužila, kad bi joj što bilo teško. Zarana je pokazala veliku ljubav i brigu prema članovima. Rado je oko sabirala drugu djecu, pa se njima bavila i pripovijedala im. Uvijek je bila vrlo

uslužna, spremna da svakome pomogne. U školi je srdačno i pripravno pritjecala u pomoć drugaricama i tumačila im zadaće osobito iz računstva.

U svemu je sjao u njoj uzor točnosti, savjesnosti i urednosti. Bog ju je obilno nadario darovima uma, ali se zato isticala silnom marljivošću i to od malena. Ni u bolesti nismo je nalazili besposlenu, dok nije sasvim klonula. U školi je bila odlična učenica od početka do kraja nauke.[7]

Isus je rano stao da privlači lijepu dušu Daničinu, a ona Mu se odmah rano odazvala. Još kao djevojčica u pučkoj školi svraćala se redovito poslije obuke prije no bi pošla kući, u samostansku crkvu sv. Vinka, premda joj to nije bilo usput. Tu bi ona kazivala svome Isusu sve što bi joj bilo u malom srcu. Ovako je naučila razgovarati s njim. On joj je postao najmiliji prijatelj i ljubimac, koji ju je jedino razumio. Sve nježnije i dublje bivalo je prijateljstvo među Srcem Isusovim i srcem Daničinim. Na Tijelovo 1920. zavjetovala mu je zauvijek svoj bijeli lijer djevičanstva, i zavjetom obećala da će poći u samostan, čim joj prilike dopuste. Htjela je biti redovnica Uršulinka, ali bolest joj nije dala. Izgorjela je u svijetu kao žrtva ljubavi prema Bogu i ljudima. Živjela je bez prestanka u na-

[7] M. M., Glasnik Presvetoga Srca Isusova, O Danici nakon njezina pokopa na Mirogoju, br. 12/1926.

Mirogoj, polje IX. grob 22.

zočnosti Božjoj, uvijek Mu se prinosila kao žrtva za slavu Njegovu i spasenje duša.

Bila je kongreganistica, dijete Marijino već u višoj djevojačkoj školi, pa kao pripravnica i poslije kao učiteljica; svijetlila je vazda kao uzor

drugaricama. Ponosio se s njom i Apostolat molitve.

Kao dijete Marijino i zaručnica Isusova bila je iz sve duše i srca odana sv. Crkvi, sv. Ocu i svim službenicima Crkve. Ta ljubav k Crkvi bila je tolika da je u isti dan, kad je zavjetovala vječno djevičanstvo, zavjetovala ujedno i nepokolebivu vjernost sv. Ocu, da će uvijek bez prigovora i u svojoj odanosti pristati uza sve njegove odredbe; njih zastupati i po njima se ravnati. Svojim odlukama i zavjetima ostala je vjerna do smrti.

No sve to bilo je njezinom tajnom. Ipak je taj život u Bogu, premda tako skrovit i tih, divno sjao i onima, koji ga nisu mogli promatrati izbliza. Sama čedna i vedra, pače radosna vanjština Daničina, budila je počitanje. Tko ju je vidio u molitvi, neće je lako zaboraviti, kao ni onog sretnog smiješka, kad bi na pitanje kako je Danice? - odgovorila 'Dobro, jako dobro', premda su svi znali, da vrlo mnogo trpi. Njoj je bilo dobro sve, što je dolazilo od Boga, žalostio bi je samo grijeh, i što bi moglo da umanji slavu Božju.

Koje čudo dakle da su mnogi u njoj za života gledali sveticu, dok se poslije njezine smrti to mišljenje još više utvrdilo.

Krasni njezin sprovod svjedoči koliko je poštovana od sviju. Malene i veće djevojčice su išle pred njezinim lijesom u bijelim haljinama, i bijelim cvijećem u ruci i sa svijećama, a druge su nosile na cvjetnim jastucima diplomu i znak

kongregacije, krunicu, molitvenik i mali prsten urešen križem i bijeli vjenčić, jer je bila Isusova zaručnica. Tri su svećenika vodila sprovod, a bilo je i svećenika u povorci. Uz otvoren grob poredale su se djevojčice s upaljenim svijećama, a vlč. o. Josip Vrbanek DI, izrekao je iza svršena sv. Obreda nadgrobni govor u kojem je otkrio neke divne strane duše pokojničine da su nazočni od svega ganuća plakali i tiho se preporučivali pokojnici. Iza toga je zbor njenih drugarica iz Marijine kongregacije, učiteljica i drugih gospojinskih kongregacija otpjevao 'Veliča duša moja Gospodina'. Neobičan je bio taj sprovod, tako lijep i pobožan, da je kasnije sama dobra majka pokojničina rekla: 'To nije bio sprovod, to je bila večernjica'."[8]

Bog dao našoj Hrvatskoj mnogo ovakvih izvanrednih duša! M. M.[9]

Danica Širola pokopana je na Mirogoju u Zagrebu, polje IX. grob 22.

---

[8] Večernjica je bila pučka pobožnost nedjeljom u crkvama prije liturgijske reforme II. Vatikanskog sabora. Obično ju je predvodio svećenik. Pjevale su se Litanije Majci Božjoj, molila se krunica i druge molitve, a na kraju je bio blagoslov Presvetim Oltarskim Sakramentom, ako je Večernjicu predvodio svećenik. To je bila pobožnost koja je ispunjavala i poslije podnevni dio slavlja Dana Gospodnjega.

[9] M. M., Danica Širola, u: Glasnik Presvetoga Srca Isusova, prosinac 1926, str. 337.-338.

Molitva za milost po zagovoru Danice Širola

Oče nebeski, tvoja vjerna službenica Danica
posjedovala je iskrenu i zauzetu ljubav prema tebi i bližnjemu.
Kao revna štovateljica presvete Euharistije i Srca Isusova
marljivo se trudila riječju i perom da se tvoje kraljevstvo
proširi u srcima mladih i odraslih. Strpljivo podnoseći križ bolesti,
koji ju je još više približio tebi, ostavila nam je primjer predanja
u tvoju svetu volju združenog s Kristovom mukom i smrću.
Vjerujući da ju je tvoje milosrđe nagradilo za njezine molitve,
pokore, dobra djela i kreposti koje su nam svima primjer
za revniji kršćanski život, udijeli mi po njezinu zagovoru
milost za koju te sada molim… ako je to tebi na slavu
i na korist mome vječnom spasenju.
Po Kristu Gospodinu našemu. Amen.
Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.

Za više informacija može se obratiti na adresu:
Sestra Slavica Buljan, FDC
Samostan sv. Josipa
Granešina 7
10040 Zagreb - Dubrava

Na istu adresu mogu se poslati uslišanja koja su primljena po zagovoru Božje ugodnice Danice Širola.

O autorici

Sestra Slavica Buljan rođena je 14. travnja 1953. u Kuljenovcima kod Dervente. Osnovnu školu završila je u rodnom mjestu i u Travniku, srednju medicinsku u Sarajevu, a diplomirala je na Filozofsko-teološkom institutu (OKN) Družbe Isusove u Zagrebu.

Prve zavjete u Družbi Kćeri Božje ljubavi položila je 1973. god., a doživotne 1979. god. u Granešini kod Zagreba. Djelovala je u Sarajevu, u Dunavu na Kosovu kao patronažna sestra, ponovno u Sarajevu u Misijskoj središnjici, u Bitolju u bolnici 7,5 godina, u Zagrebu kao provincijalna tajnica 6 godina.

Surađuje pišući članke u katoličkim i svjetovnim novinama i časopisima. Do sada je objelodanila sljedeće knjige: *Zavjet krvlju potpisan* (životopis Drinskih mučenica) (1996., 2010. i 2011.), *Psalmi srca* (1997.), *Dar i uzdarje* (1998.), *Razmišljanje o Isusu i s Isusom* i *Idem služiti Isusu* (1999. i 2010.), *Rodu i rodnoj grudi* (2000.), *U službi Crkve i na slavu Boga* (2004.), *U slavu Svetog srca* (2007. i 2008.), *Velika sestra – Sestra Otilija, majka bolesnih i siromašnih na Kosovu* (2009.) i *Dragulj Srca Isusova – Sestra Luka, duhovni cvijet Sarajeva* (2010.). *Jozo, sine – sine,*

Jozo (2012.). *Majka Franciska Dušić – Kći Božje ljubavi* (2015.). *Blažene Drinske mučenice – i Božje ugodnice – Duhovno cvijeće Kćeri Božje ljubavi* (2017.). *Miomiris Božje ljubavi* – Danica Širola 1900. - 1926. (2017.)

Suautorica je knjige *Ruža na vjetru* (Ante Škegro – Anto Šarić – s. Slavica Buljan – Tomislav Šarić, Uskoplje, 2003.) i *Sestra Danka – svjedok vjere* (s. Slavica Buljan – Petar Jukić, Zagreb, 2006.).

Svojim knjigama širi slavu Božju, dostojanstvo čovjeka, promiče svetost redovničkoga života, ljepotu Božjega stvaralaštva te sve vrijednosti koje čine ovozemaljski život lijepim i koje su odskočnicom za vječni život.

Sadržaj

Uvod 5
Ljubav je pobijedila 6
Školski dani i godine 9
Prva sveta Pričest 10
Isusova - i samo Isusova 12
"Stupaš u život…" 13
Zavjet djevičanstva 14
Učiteljica u Krašiću 14
Želi biti sveta 16
"Dok sam ja živ, Danica neće u samostan!" 17
Putovanja 19
Dopisivanje 21
Sestre uršulinke pišu Danici 21
Daničina pisma redovnicama uršulinkama 23
Iz Daničinih dnevnika 24
Oltarić 27
Iz sanatorija u sanatorij 27
Najteži križ 28
Ako ne može ona, neka ide Krista 29
Danica hoda sa štapom 30
"Moj Isuse, hvala!" 30
Pjesnikinja 31
Smrt i pokop Danice Širola na Mirogoju 34
O autorici 41